

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

7. prosince 2022*

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Článek 6 odst. 5 písm. b) nařízení (EU) č. 1024/2013 – Potřeba přímého dohledu ECB nad méně významnou úvěrovou institucí – Žádost vnitrostátního příslušného orgánu – Článek 68 odst. 5 nařízení (EU) č. 468/2014 – Rozhodnutí ECB, kterým byla společnost PNB Banka klasifikována jako významný subjekt podléhající přímému dohledu – Povinnost uvést odůvodnění – Přiměřenost – Právo na obhajobu – Přístup ke správnímu spisu – Zpráva podle čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 – Článek 106 jednacího řádu – Neodůvodněná žádost o konání jednání“

Ve věci T-301/19,

PNB Banka AS, se sídlem v Rize (Lotyšsko), zastoupená O. Behrendsem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené C. Hernández Saseta, F. Bonnardem a D. Segoinem, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

při poradách ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, L. Madise, P. Nihoul, R. Frenco a J. Martín y Pérez de Nanclares, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s ohledem na písemnou část řízení,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně PNB Banka AS domáhá zrušení rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) oznámeného dopisem ze dne 1. března 2019 o její klasifikaci jako významného subjektu podléhajícího přímému dohledu ECB (dále jen „napadené rozhodnutí“).

I. Právní rámec

- 2 Článek 6 odst. 5 písm. b) nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), stanoví: „Pokud jde o [méně významné] úvěrové instituce a podle rámce vymezeného v odstavci 7 [tohoto článku,] je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu, může ECB kdykoli z vlastního podnětu po konzultaci vnitrostátních příslušných orgánů nebo na žádost vnitrostátního příslušného orgánu rozhodnout, že bude sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k jedné nebo více [méně významným] úvěrovým institucím, včetně případů, kdy bylo požádáno o finanční pomoc nebo kdy byla taková pomoc poskytnuta nepřímo z [Evropského nástroje finanční stability (EFSF)] nebo [Evropského mechanismu stability (ESM)]“.
- 3 Článek 67 nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce ECB s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1), nadepsaný „Kritéria pro rozhodnutí ECB podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení [č. 1024/2013]“, uvádí v odstavci 2 různé faktory, které musí ECB zohlednit mimo jiné před tím, než přijme rozhodnutí přímo vykonávat obezřetnostní dohled zejména nad méně významným dohlíženým subjektem.
- 4 Článek 68 nařízení č. 468/2014, nadepsaný „Postup pro přípravu rozhodnutí ECB podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení [č. 1024/2013] na žádost vnitrostátního příslušného orgánu“, stanoví:
„[...]
3. Spolu se svou žádostí předloží vnitrostátní příslušný orgán zprávu, v níž uvede historii v oblasti dohledu a rizikový profil méně významného dohlíženého subjektu nebo méně významné dohlížené skupiny.
[...]
5. Pokud ECB rozhodne, že přímý dohled nad méně významným dohlíženým subjektem nebo nad méně významnou dohlíženou skupinou ze strany ECB je nezbytný s cílem zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu, přijme rozhodnutí ECB v souladu s hlavou 2.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

- 5 Žalobkyně byla k datu napadeného rozhodnutí méně významnou úvěrovou institucí ve smyslu čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013 (dále jen „méně významná úvěrová instituce“) se sídlem v Lotyšsku. Rozhodnutím byla umístěna pod přímý obezřetnostní dohled Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komise pro finanční a kapitálové trhy, Lotyšsko, dále jen „FKTK“).

- 6 CR byl ke dni podání žaloby hlavním akcionářem žalobkyně.
- 7 Dne 25. srpna 2017 žalobkyně, jakož i CR a další jeho rodinní příslušníci, akcionáři žalobkyně, podle žalobkyně „oznámili“ Lotyšské republice spor týkající se ochrany jejich investic. Dovolávali se toho, že obezřetnostní požadavky, které FKTK uložila žalobkyni, byly neodůvodněné a nepřiměřené.
- 8 V průběhu měsíce srpna 2017 podal CR podle žalobkyně stížnost k orgánům Spojeného království týkající se korupčního jednání, kterého se dopustil A, guvernér Latvijs Banka (Lotyšská centrální banka). Oznámené korupční jednání spočívalo ve snaze guvernéra získat díky svému vlivu na FKTK úplatky od CR.
- 9 V průběhu září 2017 byla žalobkyně klasifikována jako „méně významná instituce v krizi“ ve smyslu rámce spolupráce při řešení krize pro méně významné subjekty, což vedlo ke zvláštnímu dohledu nad žalobkyní skupinou pro řešení krize složenou z FKTK a ECB.
- 10 Dne 16. listopadu 2017 FKTK požádala ECB o převzetí přímého obezřetnostního dohledu nad žalobkyní. Tato žádost se zakládala zejména na třech skutečnostech: zaprvé výsledky inspekce na místě provedené FKTK a jejich dopad na ukazatel kapitálové přiměřenosti žalobkyně, zadruhé soustavné porušování limitu velkých expozic, jehož odstranění by mohlo mít dodatečný negativní dopad na ukazatel kapitálové přiměřenosti, a zatřetí oznámení žalobkyně a jejího hlavního akcionáře ohledně sporu týkajícího se ochrany investic.
- 11 Po posouzení žádosti uvedené v bodě 10 výše na zasedání Rady dohledu dne 28. listopadu 2017 ECB tuto žádost zamítla.
- 12 Dne 12. prosince 2017 žalobkyně, jakož i CR a jeho další rodinní příslušníci, akcionáři žalobkyně, zahájily rozhodčí řízení proti Lotyšské republice před Mezinárodním střediskem pro řešení investičních sporů (ICSID) na základě Dohody o podpoře a ochraně investic mezi Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska a Lotyšskou republikou ze dne 24. ledna 1994 (dále jen „rozhodčí řízení“). Tvrdili, že žalobkyně je od konce roku 2015 předmětem nadměrného a svévolného obezřetnostního dohledu ze strany FKTK, projevujícího se zvyšováním regulatorního kapitálu a omezením činností. Uvedli, že tento nadměrný a svévolný obezřetnostní dohled byl způsoben vlivem, který měl A na FKTK s cílem získat od žalobkyně a CR úplatky.
- 13 V průběhu měsíce prosince 2017 oznámil CR podle žalobkyně lotyšským orgánům skutečnosti týkající se korupčního jednání uvedeného v bodě 8 výše.
- 14 Dne 17. února 2018 byl A zatčen poté, co proti němu dne 15. února 2018 Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (Úřad pro prevenci a potírání korupce, Lotyšsko, dále jen „KNAB“) zahájil přípravné trestní řízení. Předmětem tohoto řízení bylo obvinění z korupce v souvislosti s řízením v oblasti dohledu proti jiné lotyšské bance než žalobkyni. Rozhodnutím ze dne 19. února 2018 uložil KNAB A při jeho propuštění několik ochranných opatření, včetně zákazu výkonu funkce guvernéra Lotyšské centrální banky.
- 15 Dne 28. června 2018 byl A vyšetřující státní zástupkyní v rámci řízení uvedeném v bodě 14 výše obviněn. Usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo doplněno dne 24. května 2019, obsahovalo tři obvinění. První obvinění se týkalo toho, že v roce 2010 přijal nabídku úplatku od předsedy dozorcí rady jiné lotyšské banky než žalobkyně, a samotného úplatku, za který měl poskytnout poradenství s cílem umožnit této bance vyhnout se dohledu ze strany FKTK

a neúčastnit se zasedání FKTK, na nichž se projednávaly otázky týkající se dohledu nad uvedenou bankou. Druhé obvinění se týkalo jednak toho, že po 23. srpnu 2012 přijal nabídku úplatku od místopředsedy správní rady téže banky za poskytnutí poradenství s cílem dosáhnout zrušení omezení činností nařízených FKTK a zabránit dalším omezením, a jednak toho, že A přijal polovinu tohoto úplatku. Třetí obvinění se týkalo praní peněz za účelem zastření původu, převodů a vlastnictví peněžních prostředků vyplacených A a odpovídajících úplatku, jehož se týká druhé obvinění.

- 16 Dopisy ze dnů 5. července a 12. září 2018 sdělili žalobkyně a CR předsedkyni Rady dohledu ECB, že probíhá vyšetřování korupčního jednání uvedeného v bodě 8 výše. Uvedli, že po svém zatčení v únoru 2018 učinil A vůči nim veřejná nepřátelská a nepravdivá prohlášení, když tvrdil, že CR nabyl žalobkyni podvodně. Měli za to, že obezřetnostní požadavky FKTK na žalobkyni jsou nadměrné a diskriminační. Požádali ECB, aby zasáhla provedením vyšetřování a přijala odpovídající opatření, jako jsou příslušné změny zaměstnanců pověřených obezřetnostním dohledem nad žalobkyní. Při této příležitosti napsali: „Jednou ze základních myšlenek [jednotného mechanismu dohledu] bylo, že ECB může zajistit objektivnější a nestrannější dohled spíše než místní dohlížitelé. [Žalobkyně] a [CR] se těší na spolupráci s ECB za tímto účelem“ (dopis ze dne 5. července 2018, strana 13).
- 17 Dne 30. září 2018 vydal ICSID předběžné opatření doporučující Lotyšské republice, aby nepřijímala opatření za účelem odnětí licence žalobkyně s odkazem na údajný nesoulad s jedním z regulačních požadavků, na které se vztahuje konečná lhůta stanovená rozhodnutím FKTK ze dne 27. února 2018 (dále jen „doporučení ICSID“).
- 18 Dne 8. října 2018 oznámila předsedkyně Rady dohledu ECB žalobkyni a CR v reakci na jejich dopisy ze dne 5. července a 12. září 2018, že ECB v rámci své úlohy kontroly fungování jednotného mechanismu dohledu sdílí názor FKTK, podle kterého situace žalobkyně z hlediska vlastního kapitálu vyžaduje zvláštní dohled. Uvedla, že žalobkyni byly opakovaně prodlouženy lhůty pro přijetí opatření v oblasti vlastního kapitálu a navzdory přetrvávání problémů této povahy nebyla na ni FKTK uvalena jiná přísná opatření dohledu než žádosti o zvýšení vlastního kapitálu, ozdravná opatření a dodatečné rezervy. Měla za to, že žalobkyně již několik let porušuje limit velkých expozic vůči třetí osobě a těží z opakovaného prodloužování lhůty ke zjednání nápravy. Domnívala se, že nic nenasvědčuje tomu, že by opatření dohledu uložená žalobkyni byla nadměrná nebo nepřiměřená. Na závěr oznámila, že hodlá vykonávat svou úlohu dohledu tím, že bude věnovat zvláštní pozornost opatřením přijatým žalobkyní k nápravě porušení obezřetnostních požadavků.
- 19 Dne 21. prosince 2018 požádala FKTK znovu ECB o převzetí přímého obezřetnostního dohledu nad žalobkyní. Připomněla svou předchozí žádost ze dne 16. listopadu 2017 a poukázala na doporučení ICSID. Uvedla, že předtím než ICSID rozhodne o předběžných opatřeních, může uplynout několik měsíců, což znamená, že FKTK nemůže vykonávat své úkoly v oblasti dohledu po neurčitou dobu. Podle FKTK brání převzetí přímého obezřetnostního dohledu ze strany ECB žalobkyni použit údajný střet zájmů jako argument proti činnostem obezřetnostního dohledu a umožňuje překonat situaci, ve které banka soustavně porušuje své povinnosti a regulační orgán nemůže přijímat příslušná opatření umožňující ukončit toto nepřijatelné jednání. FKTK měla za to, že informace, které již měla ECB k dispozici, usnadňují přenos úkolů v oblasti dohledu. Upřesnila, že její rozhodnutí ze dne 27. února 2018 nebylo vykonáno, to znamená, že situace žalobkyně je stále v rozporu s požadavky na vlastní kapitál a limity velkých expozic a v blízké budoucnosti není předvídatelné žádné životaschopné a věrohodné řešení. Uvedla, že od zahájení rozhodčího řízení reakce žalobkyně na téměř všechny kontakty v oblasti dohledu neukazují vůli

navázat úspěšnou spolupráci. Uvedla, že podle žalobkyně je každý požadavek FKTK předmětem rozhodčího sporu a představuje dodatečný důkaz svévolného přístupu. Dodala, že CR tvrdil, že provede její požadavky, a sice posílení vlastního kapitálu žalobkyně, pouze tehdy, pokud budou tyto požadavky ověřeny nezávislou třetí osobou. Na základě toho dospěla k závěru, že byla zbavena možnosti vykonávat vůči žalobkyni dohled vysoké úrovně.

- 20 Dne 11. února 2019 předala ECB žalobkyni k vyjádření návrh rozhodnutí o převzetí přímého dohledu ze strany ECB.
- 21 Dne 22. února 2019 odpověděla žalobkyně, že odmítá tvrzení, podle kterého neprokázala svou vůli navázat úspěšnou spolupráci. Uvedla, že naopak FKTK ani ECB do té doby neodpověděly vhodným způsobem na její mnohé pokusy, jakož i na pokusy jejích akcionářů usilovat o konstruktivní spolupráci, zejména pokud jde o korupční jednání, o němž ECB věděla. Uzavřela to tím, že s uvedeným návrhem rozhodnutí nesouhlasí.
- 22 Rozsudkem ze dne 26. února 2019, *Rimšėvičs a ECB v. Lotyšsko* (C-202/18 a C-238/18, EU:C:2019:139), zrušil Soudní dvůr rozhodnutí KNAB ze dne 19. února 2018 v rozsahu, v němž A zakazovalo vykonávat funkci guvernéra Lotyšské centrální banky. Měl za to, že Lotyšská republika neprokázala, že odvolání A z funkce guvernéra Lotyšské centrální banky bylo založeno na dostatečných indiciích, že se dopustil vážného pochybení ve smyslu čl. 14.2 druhého pododstavce statutu Evropského systému centrálních bank a ECB.
- 23 Dne 1. března 2019 oznámil tajemník Rady guvernéřů ECB žalobkyni napadené rozhodnutí přijaté na základě návrhu Rady dohledu podle čl. 26 odst. 8 nařízení č. 1024/2013 v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) tohoto nařízení ve spojení s čl. 39 odst. 5 nařízení č. 468/2014.
- 24 Tajemník Rady guvernéřů uvedl, že ECB je jakožto příslušný orgán pověřena přímým dohledem nad žalobkyní. Upřesnil, že napadené rozhodnutí bylo přijato v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 a částí IV nařízení č. 468/2014. Dodal, že žalobkyně bude zahrnuta do seznamu subjektů podléhajících jejímu přímému dohledu, který ECB zveřejňuje a aktualizuje v souladu s čl. 49 odst. 1 nařízení č. 468/2014.
- 25 Pokud jde o skutečnosti, z nichž vycházelo napadené rozhodnutí (část 1 tohoto rozhodnutí), tajemník Rady guvernéřů uvedl, že žalobkyně nespĺňuje kritéria stanovená v čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013, a proto je nyní klasifikována jako méně významný subjekt podléhající přímému obezřetnostnímu dohledu FKTK. Připomněl složení akcionářů žalobkyně, jakož i strukturu skupiny. Zmínil zahájení rozhodčího řízení, jakož i doporučení ICSID. Rovněž zmínil fáze správního řízení, které předcházely napadenému rozhodnutí.
- 26 Pokud jde o posouzení skutkového stavu (část 2 napadeného rozhodnutí), tajemník Rady guvernéřů uvedl, že ECB měla za to, že převzetí přímého obezřetnostního dohledu nad žalobkyní je nezbytné k zajištění důsledného uplatňování dohledu vysoké úrovně. Tento závěr je založen na následujících úvahách. FKTK ve svém návrhu zdůraznila, že od zahájení rozhodčího řízení reakce žalobkyně na téměř všechny kontakty v oblasti dohledu nadále neukazují žádnou vůli navázat úspěšnou spolupráci. FKTK sama sebe považovala za zcela zbavenou způsobilosti vykonávat dohled vysoké úrovně nad žalobkyní podle unijních předpisů a jednotného mechanismu dohledu. FKTK je toho názoru, že převzetí obezřetnostního dohledu ze strany ECB bylo nejvhodnější možností pro zajištění náležitého dohledu nad žalobkyní. Tajemník Rady guvernéřů učinil závěr, že podle ECB je převzetí přímého dohledu nezbytné ve smyslu čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení

č. 1024/2013. Upřesnil, že tento závěr nebyl ovlivněn vyjádřeními žalobkyně v rámci správního řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, jelikož žalobkyně neposkytla žádný argument nebo informaci, které by ECB již nezohlednila.

- 27 Nakonec tajemník Rady guvernérů upřesnil, že opravný prostředek lze podat ke správní revizní komisi ECB a soudní opravný prostředek k Soudnímu dvoru Evropské unie.
- 28 Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. dubna 2019.
- 29 Dopisem ze dne 18. dubna 2019 předala ECB žalobkyni v odpověď na žádost, kterou jí zaslala dne 27. listopadu 2018, seznam dokumentů, které měla ECB k dispozici, týkajících se obezřetnostního dohledu. Upřesnila, že právo na přístupu ke správnímu spisu se nevztahuje na důvěrné informace a že v důsledku toho obsahuje seznam klasifikaci každého dokumentu podle toho, zda je tento dokument přístupný nebo důvěrný.
- 30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. května 2019 podali žalobkyně, CR a CT projednávanou žalobu.

III. Skutkové okolnosti po podání žaloby

- 31 Dne 15. srpna 2019 dospěla ECB k závěru, že žalobkyně je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1). Téhož dne Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) rozhodl, že ve vztahu k žalobkyni nepřijme program řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení.
- 32 Dne 22. srpna 2019 podala FKTK u Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy, Lotyšsko) návrh na prohlášení platební neschopnosti žalobkyně.
- 33 Dne 12. září 2019 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy) prohlásil žalobkyni za platebně neschopnou. Jmenoval insolvenčního správce pověřeného insolvenčním řízením (dále jen „insolvenční správce“) a převedl na něj veškeré pravomoci žalobkyně a její správní rady. Zamítl návrh správní rady žalobkyně na zachování jejích práv zastupovat žalobkyni v rámci žaloby proti posouzení ECB ze dne 15. srpna 2019, kterým bylo konstatováno selhání či pravděpodobné selhání žalobkyně, proti rozhodnutí SRB z téhož dne nepřijmout program řešení krize ve vztahu k žalobkyni a proti rozhodnutí FKTK zahájit insolvenční řízení. Tento soud dodal, že to nevylučuje možnost, aby správní rada žalobkyně podala samostatnou žádost insolvenčnímu správci, pokud jde o práva na zastupování při konkrétních úkonech.
- 34 Rovněž dne 12. září 2019 požádala FKTK ECB o odejmutí licence žalobkyně.
- 35 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. října 2019 (věc T-732/19) se žalobkyně, jakož i další akcionáři či potenciální akcionáři žalobkyně domáhali zrušení rozhodnutí SRB ze dne 15. srpna 2019 nepřijmout ve vztahu k žalobkyni program řešení krize.

- 36 Dne 21. prosince 2019 přestal A vykonávat funkci guvernéra Lotyšské centrální banky.
- 37 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. ledna 2020 (věc T-50/20) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ECB ze dne 19. listopadu 2019, kterým se odmítá uložit insolvenčnímu správci, aby poskytl advokátovi zplnomocněnému správní radou žalobkyně přístup do jejích prostor, k informacím, které má k dispozici, jakož i k jejím zaměstnancům a zdrojům.
- 38 Dne 17. února 2020 odebrala ECB žalobkyni licenci. Toto odebrání nabylo účinnosti následujícího dne.
- 39 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. dubna 2020 (věc T-230/20) podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu.

IV. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 40 Dne 31. července 2019 předložila ECB soudní kanceláři Tribunálu žalobní odpověď.
- 41 Dne 28. dubna 2020 předseda čtvrtého senátu na základě čl. 69 písm. d) jednacího řádu Tribunálu rozhodl přerušit řízení až do vydání rozhodnutí Tribunálu ve věci T-50/20. Usnesením ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), vydal Tribunál rozhodnutí v této věci a řízení v projednávané věci od tohoto dne pokračovalo.
- 42 Dne 27. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021 žalobkyně, CR a CT požádali o přerušování řízení do doby, než Soudní dvůr rozhodne ve věci C-321/21 P týkající se kasačního opravného prostředku podaného proti usnesení ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141). Dne 20. května 2021 a poté dne 6. srpna 2021 předseda čtvrtého senátu po vyslechnutí ECB rozhodl, že řízení nepřeručí.
- 43 Dopisem ze dne 8. července 2021 informoval zástupce žalobkyně Tribunál, že již není zástupcem CR a CT. Usnesením ze dne 21. prosince 2021 rozhodl Tribunál (čtvrtý senát) na základě čl. 131 odst. 2 jednacího řádu, že o projednávané žalobě již není třeba rozhodovat v rozsahu, v němž byla podána CR a CT.
- 44 Lhůta pro předložení repliky byla naposledy stanovena na 30. září 2021. Žalobkyně repliku ve stanovené lhůtě nepředložila.
- 45 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil ECB náhradu nákladů řízení.
- 46 ECB navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

V. Právní otázky

A. K existenci plné moci zástupce, který podal žalobu jménem žalobkyně

- 47 Podle článku 51 odst. 3 jednacího řádu platí, že advokát zastupující účastníka řízení, který je právníčkou osobou soukromého práva, je povinen v soudní kanceláři uložit procesní plnou moc udělenou tímto účastníkem řízení.
- 48 Procesní plná moc udělená předsedou správní rady žalobkyně dne 5. března 2019 je obsažena ve spise ve věci (příloha A.2).
- 49 Žalobkyně tvrdí, že insolvenční správce odmítl umožnit advokátovi, kterého určila, aby ji zastupoval, přístup k jejím dokumentům, zaměstnancům a zdrojům. V rámci své odpovědi ze dne 13. března 2020 na otázku Tribunálu předložila dopis insolvenčního správce ze dne 16. září 2019, v němž bylo uvedeno, že její advokát zaprvé musí „předložit [insolvenčnímu] správci písemnou zprávu o stavu vývoje dohody [o poskytování právních služeb], v níž budou podrobně uvedeny pokyny od [žalobkyně], úkoly prováděné [advokátem] a zda skutečně probíhají nějaké práce“, zadruhé „informovat [insolvenčního] správce o platbách [...]“, zatřetí „zdržet se jakékoli činnosti jménem [žalobkyně] bez předchozí konzultace s [insolvenčním] správcem zejména přestat poskytovat [žalobkyni] zpoplatněné služby.
- 50 Nehledě na uvedený dopis insolvenčního správce ze dne 16. září 2019 z písemností ve spise ve věci nevyplývá a žalobkyně ani ECB netvrdí, že by insolvenční správce odvolal procesní plnou moc udělenou předsedou správní rady žalobkyně dne 5. března 2019. Uvedený dopis takové odvolání nezmiňuje, i když uvádí, že advokát jmenovaný předsedou správní rady se musí zdržet veškeré činnosti jménem žalobkyně bez předchozí konzultace s insolvenčním správcem.
- 51 Tribunál následně konstatuje, že žalobkyně předložila procesní plnou moc, která jejího advokáta zmocňuje k podání žaloby v souladu s čl. 51 odst. 3 jednacího řádu.

B. K návrhům na přerušeni řízení předloženým dne 27. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021

- 52 Dne 27. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021 požádala žalobkyně o přerušeni řízení. Na podporu svých návrhů na přerušeni řízení uvedla, že potřebuje přístup do svých prostor, ke spisům a finančním zdrojům a že insolvenční správce nespolupracuje za účelem zajistit její účinné zastoupení navzdory rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komerčbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923).
- 53 Ačkoli Tribunál není povinen uvést důvody, proč se rozhodl přerušit či nepřerušit řízení podle čl. 69 písm. c) nebo d) jednacího řádu, považuje výjimečně za užitečné uvést následující.
- 54 Rozhodnutí přerušit či nepřerušit řízení na základě čl. 69 písm. c) nebo d) jednacího řádu spadá do diskreční pravomoci Tribunálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 20. října 2011, DTL v. OHIM, C-67/11 P, nezveřejněné, EU:C:2011:683, body 32 a 33; ze dne 15. října 2012, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-554/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:629, bod 37, a ze dne 17. ledna 2018, Josel v. EUIPO, C-536/17 P, nezveřejněné, EU:C:2018:14, bod 5).

- 55 V projednávané věci bylo řízení dne 28. dubna 2020 přerušeno do vydání rozhodnutí Tribunálu ve věci T-50/20, kterým se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ECB ze dne 19. listopadu 2019, kterým bylo odmítnuto uložit insolvenčnímu správci, aby poskytl advokátovi zplnomocněnému správní radou žalobkyně přístup do jejích prostor, k informacím, které má k dispozici, jakož i k jejím zaměstnancům a zdrojům.
- 56 Usnesením ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), Tribunál žalobu žalobkyně zamítl. Měl zejména za to, že ECB zjevně neměla pravomoc vyhovět žádosti správní rady žalobkyně nařídít insolvenčnímu správci, aby zpřístupnil advokátovi zplnomocněnému touto radou přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům žalobkyně (bod 73). Měl rovněž za to, že rozhodnutí přijatá vnitrostátními orgány v rámci takového insolvenčního řízení, jako je řízení, jehož předmětem je žalobkyně, v odpovědi na případnou žádost o přístup k dokumentům, do prostor, k zaměstnancům nebo zdrojům dotčené úvěrové instituce, v zásadě podléhají přezkumu ze strany vnitrostátních soudů, které mohou Soudnímu dvoru případně předložit předběžné otázky na základě článku 267 SFEU v případě, že by narazily na obtíže při výkladu nebo použití unijního práva (bod 72).
- 57 Je třeba rovněž konstatovat, že i přes přerušování řízení od 28. dubna 2020 do 12. března 2021 žalobkyně neprokázala, a dokonce ani ve svém návrhu na přerušování řízení ze dne 28. června 2021 netvrdila, že zahájila soudní řízení proti insolvenčnímu správci, kterému však před Tribunálem vytýká, že od konce roku 2019 odpírá advokátovi zmocněnému její správní radou přístup do jejích prostor, k jejím informacím, zaměstnancům a prostředkům.
- 58 Poté, co žalobkyně předložila dopisy a e-maily, které si vyměnila s insolvenčním správcem dne 12. a 16. září 2019, jakož i v průběhu listopadu 2019, omezila se ve svém návrhu na přerušování řízení doručeném kanceláři Tribunálu dne 27. dubna 2021 na tvrzení, že „zintenzivňuje své úsilí“ vůči insolvenčnímu správci a lotyšským soudům, aniž upřesnila povahu uvedeného úsilí.
- 59 Kromě toho z rozhodnutí Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy) ze dne 12. září 2019, uvedeného v bodě 33 výše, nevyplývá, že by žalobkyni bylo znemožněno předložit případný spor s insolvenčním správcem lotyšským soudům. Toto rozhodnutí nejen uvádí, že možnost, aby správní rada žalobkyně předložila insolvenčnímu správci samostatný návrh, pokud jde o práva být zastupována při konkrétních úkonech, není vyloučena, ale rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923), kterého se žalobkyně dovolávala na podporu tvrzení, že insolvenční správce dostatečně nespolupracuje za účelem zajistit ji účinné zastoupení, byl vydán až po uvedeném rozhodnutí, takže žalobkyně mohla *a priori* uplatnit uvedený rozsudek jako novou skutečnost před vnitrostátním soudem.
- 60 V důsledku toho má Tribunál za to, že není namístě znovu přerušit řízení.

C. K ústní části řízení

- 61 Podle článku 106 jednacího řádu:

„1. Ústní část řízení před Tribunálem zahrnuje jednání, které se koná bez návrhu, nebo na žádost některého z hlavních účastníků řízení.

2. V žádosti některého z hlavních účastníků řízení o konání jednání musí být uvedeny důvody, proč si přeje být vyslechnut. [...]

3. Není-li podána žádost uvedená v odstavci 2, může Tribunál, má-li věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise ve věci, rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení. [...]"

- 62 Ze znění článku 106 jednacího řádu tak vyplývá, že pokud není podána žádost o konání jednání uvádějící důvody, proč si hlavní účastník řízení přeje být vyslechnut, může Tribunál, považuje-li věc za dostatečně objasněnou, rozhodnout o žalobě bez konání ústní části řízení.
- 63 Důvodová zpráva k návrhu jednacího řádu ze dne 14. března 2014, přístupná veřejnosti na internetových stránkách Soudního dvora Evropské unie, ostatně potvrzuje, že zejména s ohledem na požadavky řádného výkonu spravedlnosti a hospodárnosti řízení „chce mít Tribunál možnost upustit od konání jednání, nepovažuje-li je za nutné, ledaže některý z hlavních účastníků řízení podá v tomto směru žádost uvádějící důvody, proč chce být vyslechnut“.
- 64 Prováděcí předpisy k jednacímu řádu (dále jen „PP“) v bodě 142 uvádí, že hlavní účastník řízení, který si přeje být vyslechnut na jednání, musí podat ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy bylo účastníkům řízení doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, odůvodněnou žádost. Upřesňuje, že toto odůvodnění se musí zakládat na konkrétním posouzení užitečnosti ústní části řízení pro dotyčného účastníka řízení a musí uvádět, které údaje ze soudního spisu ve věci „nebo“ které argumenty je podle účastníka řízení zapotřebí v ústní části řízení dále rozvést „nebo“ vyvrátit. Uvádí, že v zájmu lepšího nasměrování debaty na jednání „není vhodné“, aby bylo odůvodnění obecné povahy tak, že by například poukazovalo pouze na význam věci. Bod 143 PP stanoví, že nepodá-li hlavní účastník řízení ve stanovené lhůtě odůvodněnou žádost, může Tribunál rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.
- 65 Z článku 106 jednacího řádu, jakož i z bodů 142 a 143 PP tak vyplývá, že jelikož nebyla podána žádost o konání jednání nebo podaná žádost o konání jednání nebyla odůvodněna, může Tribunál rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení, má-li věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise ve věci.
- 66 V projednávaném případě se žalobkyně dopisem ze dne 29. listopadu 2021 vyjádřila ke konání jednání takto:
- „1. Potvrzuji, že z důvodů, které jsem podrobně vysvětlila, neexistuje v současné době žádné účinné zastoupení [žalobkyně]. Pouze za účelem dodržení příslušné lhůty tímto žádám o konání jednání. Je však třeba nejprve obnovit účinné zastoupení [žalobkyně].
2. Za současných okolností není možné připravit nebo se účastnit jednání.“
- 67 Z uvedeného dopisu ze dne 29. listopadu 2021 vyplývá, že žádost o konání jednání podaná žalobkyní postrádá odůvodnění. Tato žádost totiž neuvádí žádný důvod, proč by si žalobkyně přála být vyslechnuta.
- 68 Navíc ve svém dopise ze dne 25. října 2021, kterým byli hlavní účastníci řízení informováni o ukončení písemné části řízení, připomněla kancelář Tribunálu ustanovení čl. 106 odst. 2 jednacího řádu, jakož i ustanovení bodu 142 PP a upozornila hlavní účastníky řízení na skutečnost, že v souvislosti se zdravotní krizí musí odůvodnění splňovat požadavky uvedeného bodu PP.

- 69 Je pravda, že žalobkyně ve své žádosti o konání jednání tvrdila, že se domnívá, že je zbavena účinného zastoupení.
- 70 I za předpokladu, že by se tak žalobkyně pokoušela implicitně odůvodnit nedostatek odůvodnění své žádosti o konání jednání, což však z uvedeného návrhu nevyplývá, je třeba mít za to, že její argumentace týkající se neexistence skutečného zastoupení nemůže být považována za důvody nedostatku odůvodnění tohoto návrhu. Konkrétně okolnost, že by žalobkyně byla zbavena účinného zastoupení ve smyslu, který uvádí, jí nijak nebránila předložit podrobné důkazy na podporu žádosti o konání jednání.
- 71 Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve své žádosti o konání jednání nepředložila sebemenší odůvodnění, a to navíc i když jí byla povinnost odůvodnit tuto žádost výslovně připomenuta kanceláří Tribunálu, je třeba mít za to, že uvedená žádost o konání jednání není v souladu s čl. 106 odst. 2 jednacího řádu.
- 72 Za těchto podmínek Tribunál, který pokládá věc za dostatečně objasněnou na základě písemností ve spise ve věci, rozhodl o žalobě bez konání ústní části řízení v souladu s čl. 106 odst. 3 jednacího řádu.

D. K věci samé

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 v rozsahu, v němž toto ustanovení neupravuje rozhodnutí o klasifikaci dotyčného subjektu jako významného

- 73 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozsahu, v němž provádí její klasifikaci jako významného subjektu, v rozporu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013. Tento článek totiž neupravuje rozhodnutí o klasifikaci, ale rozhodnutí ECB o přímém výkonu všech příslušných pravomocí příslušného vnitrostátního orgánu ve vztahu k jedné nebo více úvěrovým institucím, je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu.
- 74 Žalobkyně tvrdí, že čl. 39 odst. 5 druhá věta nařízení č. 468/2014 by neměl být vykládán v rozporu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013. Podpůrně se dovolává protiprávnosti čl. 39 odst. 5 druhé věty nařízení č. 468/2014, pokud by měl být tento článek vykládán tak, že mění povahu rozhodnutí založeného na čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 75 Žalobkyně upřesňuje, že rozhodnutí přijaté na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 neodpovídá změně statusu úvěrové instituce. Jedná se spíše o zásah ECB, který je odůvodněn obavou, pokud jde o kvalitu dohledu prováděného vnitrostátním příslušným orgánem, spíše než obavou o úroveň dodržování předpisů ze strany dotčené úvěrové instituce. Ta by si měla zachovat právo na stejné zacházení, jaké mají méně významné instituce a neměla by podléhat dohledu, který je vhodný pouze pro „skutečně“ významné instituce. Žalobkyně uvádí, že harmonizace dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu je postupným procesem a že stále existují rozdíly, pokud jde o bankovní dohled v jednotlivých členských státech. Dodává, že čl. 47 odst. 4 nařízení č. 468/2014, který upravuje dotyčný *actus contrarius*, potvrzuje, že rozhodnutí o změně klasifikace není nutné.
- 76 ECB s touto argumentací nesouhlasí.

- 77 Článek 39 odst. 5 nařízení č. 468/2014 stanoví: „ECB rovněž vykonává přímý dohled nad méně významným dohlíženým subjektem nebo nad méně významnou dohlíženou skupinou na základě rozhodnutí ECB, které ECB přijala podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení [č. 1024/2013] a na jehož základě bude ECB přímo vykonávat veškeré příslušné pravomoci uvedené v čl. 6 odst. 4 nařízení [č. 1024/2013]. Pro účely jednotného mechanismu dohledu se tento méně významný dohlížený subjekt nebo méně významná dohlížená skupina klasifikují jako významné.“
- 78 Kromě toho čl. 68 odst. 5 nařízení č. 468/2014 stanoví, že pokud ECB rozhodne, že přímý dohled nad méně významným dohlíženým subjektem nebo nad méně významnou dohlíženou skupinou ze strany ECB je nezbytný s cílem zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu, přijme rozhodnutí ECB v souladu s hlavou 2 části IV tohoto nařízení.
- 79 „Rozhodnutím ECB v souladu s hlavou 2 [části IV nařízení č. 468/2014]“, jak je uvedeno v čl. 68 odst. 5 tohoto nařízení, se rozumí rozhodnutí o klasifikaci dohlíženého subjektu jako významného, jak uvádí nadpis uvedené hlavy 2, a sice „Postup pro klasifikaci dohlížených subjektů jako významných dohlížených subjektů“.
- 80 Z jasného znění čl. 39 odst. 5 nařízení č. 468/2014 potvrzeného zněním čl. 68 odst. 5 tohoto nařízení tedy vyplývá, že pokud se ECB rozhodne vykonávat přímý dohled nad méně významnou úvěrovou institucí podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, musí přijmout rozhodnutí, kterým tuto instituci klasifikuje jako významnou.
- 81 Žalobkyně však tvrdí, že čl. 39 odst. 5 druhá věta nařízení č. 468/2014 je v rozporu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, jelikož mění povahu rozhodnutí stanoveného v posledně uvedeném článku.
- 82 Článek 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 sice neuvádí, že pokud se ECB sama rozhodne vykonávat veškeré příslušné pravomoci ve vztahu k méně významné úvěrové instituci, přijme rozhodnutí, kterým tuto instituci klasifikuje jako významnou, avšak nevylučuje to.
- 83 Stejně tak, i když je pravda, že čl. 47 odst. 4 nařízení č. 468/2014, který se týká opačné situace, kdy se ECB rozhodne ukončit přímý dohled v případě dohlíženého subjektu, nad kterým vykonává tento dohled na základě svého předchozího rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, neupřesňuje, že v takovém případě ECB přijme rozhodnutí o klasifikaci dotyčného subjektu jako méně významného, ani to nevylučuje. V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedený článek 47 je součástí hlavy 2 části IV nařízení č. 468/2014, nadepsané „Postup pro klasifikaci dohlížených subjektů jako významných dohlížených subjektů“, a že tento článek je nadepsán „Důvody pro ukončení přímého dohledu ze strany ECB“, což znamená, že jeho účelem je v zásadě uvést tyto důvody, a nikoli upřesnit, zda rozhodnutí o ukončení přímého dohledu znamená, že ECB přijme rozhodnutí, kterým se dotyčný subjekt klasifikuje jako méně významný.
- 84 Kromě toho vzhledem k tomu, že čl. 39 odst. 5 druhá věta nařízení č. 468/2014 stanoví klasifikaci subjektu jako významného, nepochybně je povaha rozhodnutí přijatého na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, které je rozhodnutím o rozdělení pravomocí v oblasti dohledu mezi ECB a vnitrostátními příslušnými orgány.
- 85 Jediným účinkem rozhodnutí o klasifikaci subjektu jako významného je totiž to, že ECB převezme přímý dohled nad tímto subjektem v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.

- 86 Klasifikace subjektu jako významného, pokud se ECB rozhodne vykonávat přímý dohled nad tímto subjektem podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, není v rozporu se zásadou rovného zacházení, jak patrně tvrdí žalobkyně.
- 87 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že takové rozhodnutí, které se týká pouze určení příslušného orgánu, nemění pravidla dohledu použitelná na uvedený subjekt ani pravomoci dohledu, kterými disponuje příslušný orgán vůči němu pro účely úkolů v oblasti dohledu svěřených ECB jednotným mechanismem dohledu.
- 88 V důsledku toho není čl. 39 odst. 5 druhá věta nařízení č. 468/2014 v rozporu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 89 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví klasifikaci žalobkyně jako významného subjektu, není v rozporu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 90 První žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí

- 91 V projednávané věci je třeba dále přezkoumat čtvrtý žalobní důvod vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí před ostatními žalobními důvody týkajícími se opodstatněnosti napadeného rozhodnutí.
- 92 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo několika porušeními podstatných formálních náležitostí.
- 93 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že zpráva stanovená v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 nebyla vypracována.
- 94 Žalobkyně tvrdí, že Lotyšská republika v rámci rozhodčího řízení připustila, že tato zpráva chybí, přičemž se dovolávala dobrých pracovních vztahů mezi FKTK a ECB. Tyto údajné dobré pracovní vztahy přitom nemohou odůvodnit nepředložení uvedené zprávy, jelikož tato zpráva představuje základní součást postupu, je povinná a je určena k ochraně zájmů žalobkyně v transparentním procesu, který podléhá soudnímu přezkumu.
- 95 Navíc žalobkyně uvádí, že spor mezi Lotyšskou republikou a ECB, pokud jde o A, naznačuje, že pracovní vztahy mezi ECB a FKTK se neobešly bez potíží. A by totiž musel být zbaven svých funkcí, pokud by obvinění proti němu vznesená byla podepřena důkazy, které podle Lotyšské republiky existovaly, ale nebyly předloženy Soudnímu dvoru ve věci C-238/18 mezi ní a ECB. Žalobkyně čelí nevyřešeným problémům korupce a ztrátě důvěry v regulační proces z důvodu nedostatečné spolupráce mezi ECB a lotyšskými orgány, zejména FKTK. Kromě toho tvrzení o existenci dobrých pracovních vztahů mezi ECB a FKTK je v rozporu s rozhodnutím přijatým na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, jelikož takové rozhodnutí předpokládá situaci, kdy ECB není spokojena s dohledem vykonávaným vnitrostátním příslušným orgánem, a má za to, že obecné pokyny a doporučení podle čl. 6 odst. 5 písm. a) nařízení č. 1024/2013 nepostačují k nápravě této situace.
- 96 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že jí ECB nezpřístupnila žádost FKTK ze dne 21. prosince 2018. Tato žádost je procesní fází stanovenou v čl. 68 nařízení č. 468/2014 a napadené rozhodnutí vychází z jejího obsahu. Návrh rozhodnutí, který byl žalobkyni předán před přijetím napadeného

rozhodnutí, tedy nebyl úplný, takže toto rozhodnutí jí bylo rovněž oznámeno neúplně. Skutečnost, že jí nebyla zpřístupněna uvedená žádost a nebylo jí umožněno předložit komentáře k této žádosti, porušuje její právo na obhajobu, právo být vyslechnuta a její právo na přístup ke správnímu spisu.

- 97 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že jí ECB nezpřístupnila první žádost FKTK o převzetí přímého dohledu nad žalobkyní ze dne 16. listopadu 2017. Žalobkyně se o její existenci dozvěděla až z dopisu právního poradce Lotyšské republiky ze dne 20. března 2019 v rámci rozhodčího řízení. Předložení této žádosti uvedeným právním poradcem potvrzuje, že se jednalo o reakci na zahájení rozhodčího řízení. Skutečnost, že žalobkyni nebyla uvedená žádost oznámena, porušuje její právo na obhajobu, její právo být vyslechnuta a její právo na přístup ke správnímu spisu.
- 98 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že ECB v rozporu s článkem 68 nařízení č. 468/2014 nepřijala rozhodnutí ohledně uvedené žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017.
- 99 Zapáté žalobkyně tvrdí, že její právo být vyslechnuta nebylo respektováno, neboť toto právo znamenalo možnost vyjádřit se ke konkrétním tvrzením předloženým na podporu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého neprokázala dostatečnou ochotu spolupracovat po zahájení rozhodčího řízení.
- 100 Nakonec zašesté žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Toto rozhodnutí totiž nevysvětluje důvody, proč měla ECB za to, že je nezbytné převzít přímý dohled nad žalobkyní.
- 101 ECB s touto argumentací nesouhlasí.
- 102 Nejprve je třeba přezkoumat argumentaci žalobkyně v rozsahu, v němž má za to, že ECB porušila svou povinnost uvést odůvodnění, a poté v rozsahu, v němž tvrdí, že ECB porušila její právo na obhajobu, právo být vyslechnuta a právo na přístup ke správnímu spisu, dále v rozsahu, v němž se dovolává pochybení spočívajícího v neexistenci zprávy stanovené v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, a konečně v rozsahu, v němž tvrdí, že ECB nepřijala rozhodnutí ohledně žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017.

a) K výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 103 Odůvodnění požadované zejména článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí jasně a jednoznačně popisovat úvahy orgánu, který akt vydal, aby dotčené osoby byly seznámeny s důvody přijatého opatření a příslušný soud mohl provést přezkum (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 85 a citovaná judikatura).
- 104 Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 87 a citovaná judikatura).

- 105 Povinnost uvést odůvodnění aktů unijních orgánů stanovená v článku 296 SFEU je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišovat od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je součástí posouzení hmotněprávní legality sporného aktu (viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 181 a citovaná judikatura).
- 106 Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí o klasifikaci dohlíženého subjektu jako významného na individuálním základě, čl. 39 odst. 1 nařízení č. 468/2014 stanoví, že „dohlížený subjekt se považuje za významný dohlížený subjekt, pokud tak ECB stanoví v rozhodnutí ECB, které je určeno příslušnému dohlíženému subjektu podle článků 43 až 49 [tohoto nařízení], přičemž toto rozhodnutí odůvodní“.
- 107 Kromě toho článek 33 nařízení č. 468/2014, nadepsaný „Důvody pro rozhodnutí ECB v oblasti dohledu“, v odstavci 2 stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí ECB v oblasti dohledu se uvedou podstatné skutečnosti a právní důvody, na nichž se toto rozhodnutí zakládá.
- 108 V projednávané věci na rozdíl od toho, co žalobkyně stručně tvrdí v rámci čtvrtého žalobního důvodu, napadené rozhodnutí, jehož odůvodnění bylo shrnuto v bodech 23 až 27 výše, uvádí důvody, proč ECB považovala za nezbytné převzít přímý obezřetnostní dohled nad žalobkyní. Uvádí jasně a jednoznačně právní základ, skutečnosti, z nichž vychází, zejména doporučení ICSID, a posouzení ECB. Z tohoto posouzení vyplývá, že ECB se rozhodla převzít přímý dohled nad žalobkyní z důvodu, že podle FKTK od zahájení rozhodčího řízení reakce žalobkyně na téměř všechny kontakty v oblasti dohledu nadále neukazovaly žádnou vůli navázat úspěšnou spolupráci a FKTK se domnívá, že je zcela zbavena způsobilosti vykonávat nad žalobkyní dohled vysoké úrovně podle unijních předpisů a jednotného mechanismu dohledu.
- 109 Pro úplnost je třeba dodat, že napadené rozhodnutí bylo přijato v kontextu, který byl žalobkyni znám. Žalobkyně byla v pravidelném kontaktu s FKTK, která pozorně sledovala rizika, jimž byla vystavena. Byla rovněž v přímém kontaktu s ECB, jelikož jí napsala dne 5. července a 12. září 2018, aby ji požádala o zásah do obezřetnostního dohledu, a předsedkyně Rady dohledu ECB jí dopisem ze dne 8. října 2018 odpověděla, že sdílí stanovisko FKTK, podle kterého situace žalobkyně vyžaduje zvláštní obezřetnostní dohled. Konečně znala všechny aspekty rozhodčího řízení, které sama zahájila.
- 110 Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy bylo dostatečné k tomu, aby umožnilo žalobkyni seznámit se s důvody tohoto rozhodnutí za účelem posouzení jeho opodstatněnosti a Tribunálu vykonat jeho přezkum.
- 111 Žalobkyně proto nemůže důvodně tvrdit, že ECB porušila povinnost uvést odůvodnění stanovenou zejména v článku 296 SFEU a nařízení č. 468/2014.

b) K výtce vycházející z porušení práva na účinnou procesní obranu, práva být vyslechnut a práva na přístup ke správnímu spisu

- 112 Ustanovení čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout, a právo každého na přístup ke spisu, který se ho týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství.

- 113 Zejména právo být vyslechnut, které je nedílnou součástí obecné zásady respektování práva na obhajobu, zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení a před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 87 a citovaná judikatura).
- 114 Článek 44 odst. 1 nařízení č. 468/2014 stanoví, že při přijímání rozhodnutí o klasifikaci dohlíženého subjektu nebo dohlížené skupiny jako významných v souladu s hlavou 2 části IV tohoto nařízení ECB použije, není-li stanoveno jinak, procesní pravidla stanovená v hlavě 2 části III tohoto nařízení. Podle odstavce 4 téhož článku umožní ECB každému relevantnímu dohlíženému subjektu, aby před přijetím rozhodnutí ECB podle uvedeného odstavce 1 činil písemná podání.
- 115 Podle čl. 31 odst. 1 nařízení č. 468/2014 před tím, než ECB přijme rozhodnutí v oblasti dohledu určené straně, které by nepříznivě ovlivnilo práva této strany, musí být straně dána možnost předložit ECB písemné vyjádření ke skutečnostem, námitkám a právním důvodům, jež jsou relevantní pro rozhodnutí ECB v oblasti dohledu; považuje-li to ECB za vhodné, může dát stranám možnost vyjádřit se na jednání ke skutečnostem, námitkám a právním důvodům, jež jsou relevantní pro rozhodnutí v oblasti dohledu; v oznámení, kterým ECB dává straně možnost vyjádřit se, uvede podstatný obsah zamýšleného rozhodnutí v oblasti dohledu a podstatné skutečnosti, námitky a právní důvody, na nichž ECB hodlá založit své rozhodnutí.
- 116 Článek 32 nařízení č. 468/2014, nadepsaný „Přístup ke spisům v řízení ECB v oblasti dohledu“, v odstavci 1 stanoví, že v řízení ECB v oblasti dohledu jsou plně respektována práva na obhajobu dotčených osob; za tímto účelem mají strany po zahájení řízení ECB v oblasti dohledu právo na přístup ke spisu ECB s výhradou oprávněných zájmů právnických a fyzických osob, které nejsou příslušnou stranou, na ochraně jejich obchodního tajemství; právo na přístup ke spisu se nevztahuje na důvěrné informace; vnitrostátní příslušné orgány bez zbytečného odkladu postoupí ECB veškeré žádosti, které obdržely v souvislosti s přístupem ke spisům souvisejícím s řízením ECB v oblasti dohledu.
- 117 Vzhledem k tomu, že žalobkyně rozvinula argumentaci založenou na porušení zásady dodržování práva na obhajobu, práva být vyslechnut a práva na přístup ke správnímu spisu, je předně třeba o této argumentaci rozhodnout, aniž je třeba zkoumat, zda uvedená práva jako taková představují podstatné formální náležitosti ve smyslu článku 263 SFEU.
- 118 V projednávané věci předložila ECB žalobkyni návrh rozhodnutí k vyjádření.
- 119 Úvodem lze konstatovat, že žalobkyně netvrdí, že se napadené rozhodnutí opírá o skutkové a právní okolnosti, které nebyly uvedeny v návrhu rozhodnutí, který jí byl předložen.
- 120 Dále v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že jí ECB neposkytla žádost FKTK ze dne 21. prosince 2018 o to, aby ECB vykonávala přímý dohled nad žalobkyní, je třeba uvést, že tato žádost představuje první fázi správního řízení, ale že je aktem odlišným od napadeného rozhodnutí a nezavazuje ECB, jelikož ECB může rozhodnout o převzetí přímého dohledu nad žalobkyní z jiných důvodů, než jsou důvody obsažené v uvedené žádosti, dokonce i z vlastní iniciativy.

- 121 Kromě toho žádné ustanovení nařízení č. 468/2014 nestanoví, že ECB takovou žádost vnitrostátního příslušného orgánu sdělí z úřední povinnosti méně významnému subjektu, kterého se žádost týká. Toto rozhodnutí je součástí správního spisu a žalobkyně by k němu mohla mít přístup v souladu s článkem 32 uvedeného nařízení při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství, pokud by požádala o přístup ke spisu.
- 122 Kromě toho, i když ECB v napadeném rozhodnutí vycházela z určitých úvah obsažených v žádosti FKTK ze dne 21. prosince 2018, dostatečně uvedla v návrhu rozhodnutí, který oznámila žalobkyni, i v samotném napadeném rozhodnutí uvedené úvahy, aniž bylo nutné odkazovat na žádost FKTK ze dne 21. prosince 2018, aby se seznámila s důvody napadeného rozhodnutí.
- 123 V rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že jí ECB neinformovala o žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017, kterou FKTK předtím požádala ECB, aby převzala přímý dohled nad žalobkyní, je třeba konstatovat, že tato žádost nepředstavuje jednu z fází správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, a že důvody tvořící základ napadeného rozhodnutí nejsou v této předchozí žádosti uvedeny. Tato výtku je tedy na podporu návrhových žádání směřujících proti napadenému rozhodnutí irelevantní.
- 124 Nakonec v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se ke konkrétním tvrzením předloženým na podporu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého podle FKTK neprokázala dostatečnou vůli po zahájení rozhodčího řízení spolupracovat, je třeba konstatovat, že žalobkyni bylo umožněno vyjádřit se k uvedenému odůvodnění, které bylo obsaženo v návrhu rozhodnutí, jenž jí byl sdělen, a není doplněn žádnými dalšími tvrzeními.
- 125 Tím, že ECB sdělila žalobkyni návrh rozhodnutí, aniž jí z úřední povinnosti předala další dokumenty nebo důkazy, jako je žádost FKTK ze dne 21. prosince 2018, umožnila v projednávaném případě žalobkyni, aby se účelně a účinně vyjádřila v průběhu správního řízení.
- 126 Pokud jde o právo dotyčné strany na přístup ke spisům v rámci řízení v oblasti dohledu, článek 32 nařízení č. 468/2014, jehož ustanovení byla připomenuta v bodě 116 výše, stanoví, že vnitrostátní příslušné orgány bez zbytečného odkladu postoupí ECB veškeré žádosti, které obdržely. Z tohoto ustanovení vyplývá, že přístup ke spisu předpokládá podání žádosti dotyčného účastníka řízení.
- 127 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že byly-li sděleny dostatečně přesné informace, umožňující dotyčnému subjektu účinně uplatnit své stanovisko k zamýšlenému opatření, zásada dodržování práva na obhajobu nezahrnuje povinnost ECB poskytnout z vlastního podnětu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise. ECB je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčného subjektu (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2019, *Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada*, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 89 a citovaná judikatura).
- 128 V projednávané věci přitom, jak bylo konstatováno v bodě 125 výše, žalobkyně obdržela dostatečné informace k tomu, aby v průběhu správního řízení účelně a účinně vyjádřila své stanovisko. Dále není prokázáno ani tvrzeno, že žalobkyně požádala o poskytnutí žádostí FKTK ze dne 16. listopadu 2017 a ze dne 21. prosince 2018, ani že jí ECB každopádně neprávem odepřela přístup k těmto dokumentům. V důsledku toho žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že její právo na přístup ke spisu, který se jí týká, bylo porušeno.

- 129 Pro úplnost porušení práva na obhajobu, zejména práva být vyslechnut, vede ke zrušení rozhodnutí přijatého na konci dotčeného správního řízení pouze tehdy, pokud toto řízení mohlo bez této vady dospět k jinému výsledku (viz rozsudek ze dne 4. dubna 2019, OZ v. EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 76 a citovaná judikatura).
- 130 V projednávaném případě přitom z písemností ve spise ve věci nevyplývá, že kdyby byly žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017 a ze dne 21. prosince 2018 oznámeny žalobkyni, mohlo by řízení vést k jinému výsledku. Žalobkyně to ostatně netvrdí.
- 131 Žalobkyně proto nemůže důvodně tvrdit, že ECB porušila zásadu respektování práva na obhajobu, její právo být vyslechnuta a její právo na přístup ke správnímu spisu.
- c) K výtce vycházející z porušení čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 vzhledem k neexistenci zprávy podle tohoto ustanovení*
- 132 Podle čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 předloží vnitrostátní příslušný orgán spolu se svou žádostí, aby ECB vykonávala přímý dohled nad méně významným dohlíženým subjektem nebo méně významnou dohlíženou skupinou, zprávu, v níž uvede historii v oblasti dohledu a rizikový profil tohoto subjektu nebo skupiny.
- 133 V projednávaném případě je nesporné, že žádost FKTK ze dne 21. prosince 2018 nebyla předložena spolu se zprávou uvedenou v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, která uvádí historii v oblasti dohledu a rizikový profil žalobkyně.
- 134 Zpráva upravená v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 umožňuje ECB, jak sama tvrdí, posoudit žádost vnitrostátního příslušného orgánu o převzetí dohledu a přispívá k zajištění harmonického přechodu pravomocí souvisejících s tímto dohledem, pokud ECB této žádosti vyhoví.
- 135 Úloha uvedené zprávy při spolupráci mezi ECB a vnitrostátním příslušným orgánem za účelem zajištění plynulého přechodu pravomocí v oblasti dohledu je ostatně uvedena v čl. 43 odst. 6 nařízení č. 468/2014.
- 136 Zpráva stanovená v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, i když je svou povahou povinná, má zejména za cíl zajistit řádné předání informací mezi vnitrostátním příslušným orgánem a ECB a nepředstavuje, jak správně zdůrazňuje ECB, procesní záruku určenou k ochraně zájmů dotčené úvěrové instituce, a tím spíše ani podstatnou formální náležitost ve smyslu článku 263 SFEU.
- 137 Tato úvaha je podpořena skutečností, že pokud se ECB rozhodne i bez návrhu vykonávat přímý dohled nad méně významným subjektem, je žádost o předložení takové zprávy vnitrostátním příslušným orgánem pouhou možností, kterou má ECB podle čl. 69 odst. 1 nařízení č. 468/2014.
- 138 Kromě toho v projednávaném případě z žádosti FKTK ze dne 21. prosince 2018 vyplývá, že FKTK v této žádosti uvedla skutečnosti týkající se historie v oblasti dohledu žalobkyně a odkázala na další dostupné informace, které již ECB měla k dispozici, zejména na informace vyměněné v rámci skupiny pro řešení krize zřízené v průběhu září 2017, v níž si ECB a FKTK pravidelně vyměňovaly své názory na obezřetnostní situaci žalobkyně a případná obezřetnostní opatření, která mají být přijata.

- 139 Za těchto podmínek, i když k žádosti FKTK ze dne 21. prosince 2018 nebyla formálně přiložena zpráva stanovená v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, je třeba mít za to, že obsahuje informace, které musí být obsaženy v této zprávě, nebo přinejmenším na uvedené informace, které má ECB již k dispozici, odkazuje.
- 140 Pokud jde o argumentaci žalobkyně směřující ke zpochybnění argumentace Lotyšské republiky v rámci rozhodčího řízení, podle které existoval dobrý pracovní vztah mezi ECB a FKTK, je třeba mít za to, že uvedená argumentace nemůže prokázat, že ECB neměla k dispozici všechny relevantní informace, které musely být obsaženy ve zprávě podle čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, před tím než rozhodla o žádosti FKTK směřující k tomu, aby ECB vykonávala přímý dohled nad žalobkyní.
- 141 V důsledku toho neexistence zprávy stanovené v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 nemohla v projednávaném případě způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí.
- 142 Navíc i za předpokladu, že neexistence zprávy představuje vadu řízení, může tato vada vést k celkovému nebo částečnému zrušení napadeného rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít toto rozhodnutí jiný obsah (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Autostrada Wielkopolska v. Komise a Polsko, C-933/19 P, EU:C:2021:905, bod 67 a citovaná judikatura).
- 143 V projednávané věci z písemností ve spise ve věci nevyplývá, že kdyby byla vypracována zpráva stanovená v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014, mohlo by mít napadené rozhodnutí jiný obsah. Tribunál v tomto ohledu uvádí, že to žalobkyně netvrdí.
- 144 V důsledku toho musí být výtky žalobkyně vycházející z neexistence zprávy stanovené v čl. 68 odst. 3 nařízení č. 468/2014 zamítnuta jako neopodstatněná.

d) K výtce vycházející z nepřijetí rozhodnutí ECB o žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017

- 145 Pokud jde o výtku žalobkyně, podle které ECB nepřijala rozhodnutí o žádosti FKTK ze dne 16. listopadu 2017, kterou FKTK předtím požádala ECB o výkon přímého dohledu nad žalobkyní, stačí konstatovat, že skutečnost, že ECB o této předchozí žádosti nerozhodla, nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, které se týká jiného postupu zahájeného žádostí FKTK ze dne 21. prosince 2018.
- 146 V důsledku toho musí být uvedená výtky, která se ostatně netýká podstatné formální náležitosti ve smyslu článku 263 SFEU, zamítnuta jako irelevantní.
- 147 Kromě toho je třeba mít za to, že uvedená výtky není skutkově podložena, jelikož ECB jednak uvádí, aniž je to zpochybňováno, že zamítla žádost FKTK ze dne 16. listopadu 2017 na zasedání Rady dohledu dne 28. listopadu 2017, a jednak v souladu s čl. 68 odst. 5 nařízení č. 468/2014 přijímá rozhodnutí podle hlavy 2 části IV uvedeného nařízení, tedy rozhodnutí o klasifikaci oznámené dotčenému subjektu, v případě, že se rozhodne vykonávat přímý dohled nad méně významným subjektem, a nikoliv když se rozhodne žádosti vnitrostátního příslušného orgánu nevyhovět.
- 148 Čtvrtý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

3. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, pokud jde o podmínky a předmět tohoto ustanovení

- 149 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném výkladu čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 ve třech aspektech týkajících se podmínek použití a účelu tohoto článku.
- 150 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že ECB nezohlednila skutečnost, že rozhodnutí přijaté na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 má za cíl napravit problémy s kvalitou dohledu, který v projednávaném případě provádí FKTK, a nikoli napravit porušení předpisů ze strany dotčené instituce. ECB nesprávně vyložila zmínku týkající se „vysokých standardů dohledu“ obsaženou v tomto ustanovení jako odkaz na „vysoké standardy souladu“. Tento nesprávný výklad je obdobný nesprávnému překvalifikování povahy napadeného rozhodnutí tvrzenému v prvním žalobním důvodu. Praxe ECB potvrzuje existenci nesprávného výkladu vzhledem k tomu, že čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 byl až doposud použit pouze v jednom případě, který nebyl založen na údajných porušeních dotčené úvěrové instituce. ECB nepřevzala obezřetnostní dohled ani v případech, kdy pochybení úvěrové instituce byla natolik významná, že bylo rozhodnuto o odnětí licence.
- 151 Zadruhé žalobkyně uvádí, že ECB nezohlednila skutečnost, že čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 odkazuje konkrétně na „důsledné“ uplatňování vysokých standardů dohledu. Jediné dřívější rozhodnutí o použití tohoto ustanovení by tento účel doložilo, neboť toto rozhodnutí mělo zajistit důslednost dohledu, pokud jde o skupinu dohlížených subjektů v několika členských státech. Tento aspekt důslednosti dohledu nebyl v napadeném rozhodnutí zmíněn.
- 152 Konečně zatřetí žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí neuznává výjimečnou povahu rozhodnutí přijatého na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013. ECB nesprávně předpokládala, že převzetí přímého dohledu nad žalobkyní je pro ECB rutinním rozhodnutím.
- 153 ECB tvrdí, že se nedopustila nesprávného právního posouzení, které jí vytýká žalobkyně.
- 154 Svým druhým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že ECB porušila čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 ve třech ohledech, které je třeba zkoumat postupně.
- 155 Jak vyplývá ze samotného znění čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, cílem tohoto ustanovení je zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu.
- 156 Jak vyplývá z čl. 67 odst. 2 nařízení č. 468/2014, přijetí rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 může být odůvodněno mnoha faktory.
- 157 V první řadě žalobkyně tvrdí, že ECB nesprávně vyložila čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 jako ustanovení určené k vyřešení problémů s nedodržováním právní úpravy v oblasti dohledu ze strany dotčeného subjektu, a nikoli problémů kvality dohledu zajišťovaného vnitrostátním příslušným orgánem.
- 158 Je však třeba konstatovat, že ECB nepřijala napadené rozhodnutí z důvodu, že žalobkyně nedodržela obezřetnostní právní úpravu. Žalobkyně ostatně neuvádí žádný důvod rozhodnutí na podporu své argumentace.

- 159 ECB v napadeném rozhodnutí zejména uvedla, že FKTK ve své žádosti, aby ECB vykonávala přímý dohled nad žalobkyní, zdůraznila, že od zahájení rozhodčího řízení reakce žalobkyně na téměř všechny kontakty v oblasti dohledu nadále neukazovaly žádnou vůli navázat úspěšnou spolupráci a FKTK se domnívala, že je zcela zbavena způsobilosti vykonávat nad žalobkyní dohled vysoké úrovně.
- 160 ECB tak přijala napadené rozhodnutí právě z důvodů vycházejících z toho, že FKTK byla zbavena své způsobilosti vykonávat nad žalobkyní dohled vysoké úrovně, což je konstatování, které žalobkyně ostatně nezpochybňuje.
- 161 ECB se tudíž nedopustila nesprávného právního posouzení, které jí vytýká žalobkyně.
- 162 V druhé řadě žalobkyně uvádí, že ECB nezohlednila skutečnost, že čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 uvádí konkrétně „důsledné“ uplatňování vysokých standardů dohledu.
- 163 Žalobkyně však na podporu své argumentace opět neuvádí žádný bod napadeného rozhodnutí. Kromě toho z bodu 2.1 tohoto rozhodnutí výslovně vyplývá, že podle ECB bylo převzetí přímého dohledu ze strany ECB nezbytné k zajištění „důsledného“ uplatňování vysokých standardů dohledu v souladu s cílem stanoveným v čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 164 Druhou výtku žalobkyně je tedy třeba zamítnout.
- 165 V třetí řadě žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neuznává výjimečnou povahu rozhodnutí přijatého na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 166 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že ani ze znění čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, ani ostatně z ustanovení nařízení č. 468/2014 nevyplývá, že rozhodnutí ECB vykonávat přímo všechny relevantní pravomoci ve vztahu k jedné nebo několika méně významným úvěrovým institucím musí mít výjimečnou povahu.
- 167 Žalobkyně tvrdí, že předsedkyně Rady dohledu ECB v dopise ze dne 23. dubna 2018 určeném členovi Evropského parlamentu, který se jí zeptal, jak často byla vykonávána pravomoc stanovená v čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, uvedla, že tato pravomoc má výjimečnou povahu.
- 168 Nicméně dopis uvedený v bodě 167 výše nemůže přidat kritérium do čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, který nepodmiňuje uplatnění příslušné pravomoci existencí výjimečných okolností.
- 169 Ostatně vzhledem k doporučení ICSID se žalobkyně zjevně nacházela z hlediska obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi v ojedinelé situaci.
- 170 ECB tedy tím, že v napadeném rozhodnutí neuváděla existenci výjimečných okolností, neporušila čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 171 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

4. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesplnění povinnosti pečlivě a nestranně analyzovat a posoudit všechny okolnosti projednávaného případu za účelem prokázání nezbytnosti rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013

- 172 Žalobkyně tvrdí, že ECB neprovedla nestrannou analýzu skutkového stavu. ECB vycházela z vágních výtek týkajících se chování žalobkyně po zahájení rozhodčího řízení spíše než z konkrétního případu nespolutpráce. Nezabývala se otázkou, zda výtky předložené FKTK ohledně žalobkyně byly opodstatněné. Tento přístup není přijatelný z důvodu neobvyklé povahy napadeného rozhodnutí, které musí být odůvodněno neobvyklými okolnostmi. Mimoto se ECB údajně příliš spoléhala na posouzení FKTK, aniž vyjádřila svůj názor, což je paradoxní, pokud jde o rozhodnutí této povahy. Takové rozhodnutí totiž předpokládá, že se ECB již nemůže spoléhat pouze na dohled zajištěný vnitrostátním příslušným orgánem.
- 173 ECB s touto argumentací nesouhlasí.
- 174 Na podporu svého třetího žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECB při přijetí napadeného rozhodnutí vycházela z vágních výtek formulovaných FKTK ohledně jejího chování v návaznosti na zahájení rozhodčího řízení, místo toho, aby se odkázala na konkrétní případ nespolutpráce, a nevyjádřila se k posouzením FKTK.
- 175 ECB se však nedopustila nesprávného právního posouzení, když nepřezkoumala, zda úvaha FKTK, podle které chování žalobkyně neukázalo žádnou vůli navázat úspěšnou spolupráci, byla opodstatněná.
- 176 Vzhledem k tomu, že cílem rozhodnutí přijatého na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 je zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu, a nikoli napravit porušení právní úpravy v oblasti dohledu, kterého se dopustil dohlížený subjekt, může ECB rozhodnout o výkonu přímého dohledu nad méně významnou institucí, aniž by se o takové porušení opírala.
- 177 V projednávané věci měla FKTK po zahájení rozhodčího řízení a předběžných opatření přijatých ICSID za to, že žalobkyně neukázala vůli navázat úspěšnou spolupráci. Rovněž se domnívala, že je zcela zbavena způsobilosti vykonávat dohled vysoké úrovně nad žalobkyní podle unijních předpisů a jednotného mechanismu dohledu.
- 178 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že posouzení FKTK, pokud jde o její úplnou neschopnost vykonávat dohled vysoké úrovně, které je náležitě podloženo doporučením ICSID a které nebylo žalobkyní nijak zpochybněno ve správním řízení nebo před Tribunálem, mohlo samo o sobě vyvolat vážné pochybnosti o způsobilosti FKTK zajistit dodržování vysokých standardů dohledu ve vztahu k žalobkyni a odůvodnit nezbytnost převzetí obezřetnostního dohledu ze strany ECB.
- 179 ECB proto mohla rozhodnout o výkonu přímého dohledu nad žalobkyní s cílem zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu, aniž zkoumala, zda neochota navázat úspěšnou spolupráci žalobkyně tvrzená FKTK byla prokázána, a aniž musela *a fortiori* vycházet z konkrétního případu nespolutpráce.

180 Mimoto, i když ECB skutečně v nejvyšší možné míře zohlednila posouzení FKTK, pokud jde o obezřetnostní dohled nad žalobkyní, nepovažovala se tímto posouzením být vázána, nýbrž provedla vlastní posouzení nezbytnosti vykonávat přímý obezřetnostní dohled nad žalobkyní, jak výslovně vyplývá z bodů 2.1 a 2.5 napadeného rozhodnutí, ve kterých ECB jednoznačně dospěla k závěru o takové nezbytnosti.

181 Zejména okolnost, že ECB neodůvodnila ani napadené rozhodnutí ohledně otázky, zda byla FKTK zcela zbavena možnosti vykonávat dohled vysoké úrovně nad žalobkyní, neumožňuje dospět k závěru, že pečlivě a nestranně neposoudila všechny okolnosti projednávaného případu, jelikož žalobkyně v tomto ohledu nezpochybnila posouzení FKTK.

182 Třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, jelikož ECB nevykonala svou diskreční pravomoc v souladu s tímto ustanovením

183 Žalobkyně tvrdí, že ECB v napadeném rozhodnutí nezohlednila diskreční povahu pravomocí, které má v dané oblasti (příčemž se v tomto ohledu dovolává použití výrazu „může“ v čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013). ECB nemůže tvrdit, že vykonala svou diskreční pravomoc, pokud to z napadeného rozhodnutí nevyplývá a pokud je toto rozhodnutí naopak založeno na zásadě, že jeho přijetí je nezbytným důsledkem skutečnosti, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013

184 ECB s touto argumentací nesouhlasí.

185 Jak se shodují strany, má ECB při přijímání aktu týkajícího se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí, jako je tomu v projednávané věci, široký prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 86).

186 Tento závěr je potvrzen samotným zněním čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, T-122/15, EU:T:2017:337, bod 61).

187 Pokud má však správní orgán při přijímání rozhodnutí široký prostor pro uvážení, povinnost uvést odůvodnění vyžadovaná článkem 296 SFEU ani žádné jiné pravidlo jej nezavazuje tuto skutečnost uvést v dotčeném rozhodnutí.

188 V projednávané věci z žádné písemnosti ve spisu nevyplývá, že by měla ECB nesprávně za to, že takový prostor pro uvážení neměla.

189 Zejména pouhá okolnost, že v bodě 2.5 napadeného rozhodnutí byl učiněn závěr, že podmínky pro převzetí přímého dohledu nad žalobkyní ze strany ECB byly splněny, neznamená, že se ECB nesprávně domnívala, že má přesně stanovenou pravomoc a nevyužila svůj široký prostor pro uvážení, aby učinila tento závěr, nebo že se dopustila nesprávného právního posouzení při použití čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.

190 Pátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

6. *K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality*

- 191 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality. ECB nemůže tvrdit, že provedla analýzu proporcionality, pokud to není uvedeno v napadeném rozhodnutí, a pokud naopak toto rozhodnutí naznačuje opak, tj. že je založeno na zásadě, že splnění podmínek stanovených v čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 je dostačující.
- 192 Žalobkyně uvádí, že v napadeném rozhodnutí není uznáno, že rozhodnutí této povahy musí být vyhrazeno pro případy, kdy je přímý dohled ze strany ECB odpovídající reakcí na konkrétní regulatorní problém a může dosáhnout konkrétního obezřetnostního cíle, pokud není možné uvažovat o žádném jiném méně zasahujícím řešení a pokud je zátěž uložená dotčené instituci přiměřená s ohledem na základní problém a sledovaný cíl. Napadené rozhodnutí nepopisuje problém, z něhož konkrétně vychází. Důvod, proč je přímý dohled ze strany ECB vhodným prostředkem k nápravě problému, je rovněž nejednoznačný. ECB navíc neanalyzovala ostatní možná opatření, zejména její úsilí k obnovení důvěry v regulační dohled tím, že se zabývala problémy s korupcí.
- 193 Žalobkyně uvádí, že význam zásady proporcionality zdůraznila předsedkyně Rady dohledu v dopise Evropskému parlamentu ze dne 23. dubna 2018. Jak bylo uvedeno v rámci prvního a druhého žalobního důvodu, jelikož ECB nezohlednila skutečnost, že hlavním účelem rozhodnutí o výkonu přímého dohledu je vyřešit problémy související s dohledem (a nikoli nedostatky dotčené úvěrové instituce), neuvažovala o dalších metodách umožňujících vhodnější dohled vnitrostátního příslušného orgánu, jako je poskytování odpovídajícího poradenství. V souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 by měla být v první řadě zajištěna trvale vysoká úroveň dohledu právní úpravou, obecnými zásadami nebo obecnými pokyny udělenými vnitrostátním příslušným orgánům. ECB by měla posoudit, do jaké míry by mohlo být zajištěno důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu prostřednictvím vhodných obecných pokynů.
- 194 ECB odpovídá, že zásadu proporcionality neporušila.
- 195 Zásada proporcionality vyžaduje aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 50, a ze dne 6. září 2017, Slovensko a Maďarsko v. Rada, C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631, bod 206).
- 196 Posouzení přiměřenosti opatření je třeba skloubit s dodržováním prostoru pro uvážení případně priznanému unijním orgánům při jeho přijímání (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 53 a citovaná judikatura).
- 197 V projednávaném případě bylo napadené rozhodnutí způsobilé dosáhnout cíle spočívajícího v zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu.
- 198 Napadené rozhodnutí totiž mohlo napravit obezřetnostní obavy FKTK tím, že zajistilo, že žalobkyně bude napříště pod přímým dohledem orgánu, který mohl využít veškerých svých pravomocí v oblasti dohledu.

- 199 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, jak tvrdí ECB, že ona byla vzhledem k doporučení ICSID vhodnější než FKTK k zajištění přímého dohledu nad žalobkyní.
- 200 Kromě toho alternativní opatření navrhovaná žalobkyní, a sice aby ECB prověřila korupční problémy a dále aby ECB poskytla FKTK poradenství nebo jí adresovala nařízení, obecné zásady či obecné pokyny, nepředstavovala méně omezující opatření odpovídající sledovanému cíli.
- 201 ECB totiž právem tvrdí, že nemá pravomoc sama provádět vyšetřování ohledně korupčního jednání a že v tomto ohledu spolupracuje s vnitrostátními příslušnými orgány. ECB rovněž nemá pravomoc vydávat individuální pokyny vnitrostátnímu příslušnému orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2017, *Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB*, T-122/15, EU:T:2017:337, bod 61).
- 202 Každopádně alternativní opatření navrhovaná žalobkyní neumožnila reagovat na obavy FKTK, které odůvodňovaly napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že přímý dohled nad žalobkyní zůstal v pravomoci FKTK, měla FKTK stále za to, že je zbavena výkonu týchž pravomocí dohledu, jako jsou pravomoci přiznané všem ostatním orgánům dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu.
- 203 Navíc z písemností ve spise ve věci nevyplývá, že napadené rozhodnutí způsobilo žalobkyni potíže, takže alternativní opatření navrhovaná žalobkyní nemohou být považována za méně omezující než opatření uplatněná napadeným rozhodnutím.
- 204 Napadené rozhodnutí, které se omezuje na změnu příslušných pravomocí ECB a FKTK, totiž nezměnilo použitelná obezřetnostní pravidla ani pravomoci dohledu, kterými disponuje příslušný orgán vůči žalobkyni pro účely úkolů v oblasti dohledu svěřených ECB jednotným mechanismem dohledu.
- 205 Konečně tvrzení žalobkyně ohledně „zátěže uvalené na dotčenou instituci“ není ani podložené, ani prokázané.
- 206 Šestý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

7. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nemo auditur propriam turpitudinem allegans

- 207 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, jelikož FKTK ani ECB nezohlednily svou vlastní odpovědnost za ztrátu důvěryhodnosti procesu dohledu, která je výsledkem jejich odmítnutí nebo jejich neschopnosti účinně řešit problémy korupce, o čemž svědčí spor mezi Lotyšskou republikou a ECB před Soudním dvorem.
- 208 ECB s touto argumentací nesouhlasí.
- 209 Podle zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* se nikdo nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti.
- 210 K uplatnění zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* je třeba, aby bylo prokázáno protiprávní jednání přičitatelné ECB (obdobně viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, *ABLV Bank v. SRB*, T-758/18, EU:T:2021:28, bod 170).

- 211 Žalobkyně přitom neuvádí, jaký konkrétní akt vytýká ECB, přičemž odkazuje na odmítnutí nebo neschopnost ECB a FKTK účinně řešit problémy korupce. Ostatně, pokud jde o povahu dotčeného korupčního jednání, je třeba konstatovat, že jednak trestní vyšetřování, které vedlo k sdělení obvinění A, se netýká žalobkyně, nýbrž třetí lotyšské banky, a jednak, pokud jde o korupční jednání oznámené CR, žalobkyně uvádí, že lotyšské orgány neprovedly správně vyšetřování a nepodařilo se A ani jeho společníky postavit před soud.
- 212 Za předpokladu, že by žalobkyně měla za to, že ECB měla povinnost provést vyšetřování, pokud jde o korupční jednání oznámená CR, což z její argumentace na podporu tohoto žalobního důvodu nevyplývá, ECB právem tvrdí, že nemá pravomoc sama provádět vyšetřování ohledně takových skutečností a že v tomto ohledu spolupracuje s vnitrostátními příslušnými orgány.
- 213 Kromě toho i za předpokladu, že by se ECB dopustila pochybení, když nevedla vyšetřování ohledně korupčního jednání oznámeného CR, není prokázáno, že toto pochybení mohlo způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí, které je založeno nikoli na systémové neschopnosti FKTK vykonávat její úkoly, ale na její neschopnosti vykonávat obezřetnostní dohled vysoké úrovně nad žalobkyní z důvodu doporučení ICSID.
- 214 Soudní přezkum uplatněný ECB proti rozhodnutí ze dne 19. února 2018, kterým KNAB dočasně zakázal A vykonávat funkci guvernéra Lotyšské centrální banky (věc C-238/18), čehož se dovolávala žalobkyně, nemůže být skutečností, která by mohla prokázat, že se ECB dopustila pochybení.
- 215 Žalobkyně kromě toho neupřesňuje, jakým způsobem by měla být ECB považována za stranu, která se v projednávané věci snaží dovolávat svého vlastního protiprávního jednání.
- 216 Porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* tedy není prokázáno.
- 217 Sedmý žalobní důvod je tedy nutno zamítnout jako neopodstatněný.

8. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

- 218 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušilo zásadu rovného zacházení. Toto rozhodnutí s ní zacházelo jinak než s ostatními méně významnými úvěrovými institucemi. I když byly vzneseny vážné pochybnosti o dohledu FKTK, není jasný důvod, proč byla žalobkyně jediná, komu se dostalo zvláštního zacházení ze strany FKTK a ECB. Skutečnost, že žalobkyně a její akcionáři odmítli spolupráci založenou na korupčním jednání, není řádným důvodem pro uložení zvláštních nákladů žalobkyni. Žalobkyně se dovolává případů, kdy ECB nepřevzala přímý dohled, zatímco licence dotčených bank musely být odňaty a ECB ve svém rozhodnutí o odnětí licence vyjmenovala konkrétní skutečnosti nespolupráce.
- 219 ECB argumentaci žalobkyně zpochybňuje.
- 220 Obecná zásada rovného zacházení jakožto obecná zásada unijního práva vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudek ze dne 6. června 2019, P. M. a další, C-264/18, EU:C:2019:472, bod 28 a citovaná judikatura).

- 221 Porušení zásady rovného zacházení z důvodu odlišného zacházení předpokládá, že dotčené situace jsou srovnatelné s ohledem na veškeré prvky, které je charakterizují (rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, EU:C:2008:728, bod 25).
- 222 Je třeba konstatovat, že ačkoli se žalobkyně dovolává porušení zásady rovného zacházení ve srovnání s jinými méně významnými úvěrovými institucemi, které nebyly předmětem rozhodnutí o převzetí přímého dohledu ze strany ECB, není prokázáno, že se tyto instituce nacházejí v situaci srovnatelné se situací žalobkyně.
- 223 V tomto ohledu je v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že ECB nepřevzala přímý dohled nad úvěrovými institucemi, jejichž licence měla být odebrána s ohledem na konkrétní případy nespolupráce, třeba konstatovat, že situace těchto institucí není srovnatelná se situací žalobkyně, neboť nebyly předmětem takového opatření, jako je doporučení ICSID.
- 224 Kromě toho napadené rozhodnutí tím, že zaručuje, že žalobkyně bude napříště, stejně jako všechny ostatní úvěrové instituce podléhající obezřetnostnímu dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu, pod přímým dohledem orgánu dohledu, který je schopen využít veškerých svých pravomocí dohledu, přispívá k zajištění uplatňování zásady rovného zacházení.
- 225 Navíc s ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 204 a 205 výše, není prokázáno, že s úvěrovými institucemi, nad nimiž vykonává přímý dohled ECB, je zacházeno odlišně než s institucemi, nad nimiž vykonává přímý dohled FKTK, a tím spíše že by jim byla uložena zvláštní zátěž.
- 226 Osmý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

9. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty

- 227 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásady ochrany legitimního očekávání a právní jistoty.
- 228 Zprvce žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není jasné a vytváří neodůvodněnou nejistotu. Rozhodnutí o převzetí přímého dohledu by mělo uvádět, jak se mění obezřetnostní požadavky a jak dlouho bude ECB hlavním orgánem dohledu. Napadené rozhodnutí přitom neobsahuje žádný údaj o těchto otázkách, protože neidentifikuje žádný konkrétní problém, který by mělo řešit. Neurčitě naznačuje, že žalobkyně musí být sankcionována vzhledem k tomu, že FKTK má za to, že žalobkyně neprokázala vůli spolupracovat po zahájení rozhodčího řízení. Z doslovného výkladu napadeného rozhodnutí lze usuzovat, že přímý dohled ze strany ECB skončí, jakmile bude přesvědčena, že žalobkyně prokázala vůli spolupracovat. To, co je za tímto účelem vyžadováno, není jasné, jelikož napadené rozhodnutí neuvádí jediný příklad nedostatečné spolupráce žalobkyně s FKTK. To by mohlo znamenat, že rozhodčí řízení by muselo být přerušeno, aby byla žalobkyně osvobozena od přímého dohledu ze strany ECB, a že by se žalobkyně musela zdržet použití jakéhokoli jiného právního prostředku, což by představovalo protiprávní cíl.
- 229 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že jelikož napadené rozhodnutí nepopisuje základní problém, který musí napravit, je nemožné předvídat, k jakým podstatným změnám v požadavcích na dohled dojde v důsledku zásahu ECB. Původní zkušenosti žalobkyně s ECB, zejména při kontrole na místě, o níž rozhodla ECB, naznačují, že ECB zaujímá nový přístup a nepovažuje se za vázanou

takovým předchozím posouzením FKTK, jako je posouzení ohledně ocenění aktiv. To by pro žalobkyni znamenalo nadměrnou právní nejistotu, kterou by neodůvodňoval žádný legitimní obezřetnostní cíl.

- 230 Zadruhé má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ochranou legitimního očekávání založeného na jejích předchozích kontaktech s FKTK a ECB. Zatímco má zásada ochrany legitimního očekávání zásadní význam v rámci bankovního dohledu, žádný z kontaktů mezi žalobkyní a FKTK nebo ECB nenaznačoval, že by mohlo být přijato rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013. Prozatímní dohoda uzavřená v rozhodčím řízení naznačuje opak, stejně jako skutečnost, že ECB neposkytla podstatnou odpověď na četné snahy žalobkyně zahájit s ní konstruktivní dialog.
- 231 ECB tvrdí, že neporušila zásady ochrany legitimního očekávání a právní jistoty.
- 232 Zásada právní jistoty zejména vyžaduje, aby právní úprava byla jasná a přesná a její účinky byly předvídatelné, zejména pokud může vyvolat nepříznivé důsledky pro jednotlivce a podniky [viz rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Rybolovné kvóty pro lov mečouna obecného), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 111 a citovaná judikatura].
- 233 Logickým důsledkem zásady právní jistoty je právo domáhat se ochrany legitimního očekávání, které se vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že unijní administrativa u něj vyvolala podloženou naději. Ujištění způsobila vzbudit takováto očekávání jsou bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud neexistují konkrétní ujištění, která by mu správa poskytla [rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Rybolovné kvóty pro lov mečouna obecného), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 112].
- 234 Zaprvé je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je jednoznačné.
- 235 Konkrétně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozhodnutí přijaté na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 nemusí uvádět, v čem se změněné obezřetnostní požadavky změnil, jelikož toto rozhodnutí nemá právě samo o sobě žádný vliv na použitelná obezřetnostní pravidla. V tomto ohledu tvrzení žalobkyně, podle kterého její zkušenosti s ECB, zejména při kontrole na místě, o níž rozhodla ECB, „naznačují“, že ECB zaujímá nový přístup, je irelevantní, jelikož nemá nic společného s jasností samotného napadeného rozhodnutí. Toto tvrzení je navíc neopodstatněné, jelikož neexistují důkazy, které by mohly prokázat skutečnou existenci tvrzeného nového přístupu.
- 236 Rozhodnutí přijaté na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 nemusí uvádět ani to, jak dlouho bude ECB zodpovědná za přímý dohled nad dotčeným subjektem, jelikož podle čl. 47 odst. 4 nařízení č. 468/2014 ECB přijme rozhodnutí, v němž ukončí přímý dohled ze strany ECB, pokud přímý dohled není na základě odůvodněného uvážení ECB nadále nezbytný k zajištění důsledného používání vysokých standardů dohledu.
- 237 Zadruhé každopádně z písemností ve spise ve věci vyplývá, že žalobkyně neobdržela konkrétní ujištění, že ECB nepřevzme nad ní přímý dohled.
- 238 V tomto ohledu žalobkyně odkazuje na doporučení ICSID, ale neuvádí, v čem tato opatření, která nepocházejí od ECB, mohla představovat taková konkrétní ujištění.

- 239 Pokud jde o komunikaci žalobkyně s ECB, je třeba konstatovat nejen to, že se ECB v rámci této komunikace nezavázala nepřijímat rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, ale žalobkyně sama dopisem ze dne 5. července 2018 požádala, aby ECB zasáhla do obezřetnostního dohledu.
- 240 Žalobkyně proto nemůže důvodně tvrdit, že ECB porušila zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.
- 241 Devátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

10. K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 19 a bodu 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, jakož i ze zneužití pravomoci

- 242 Žalobkyně tvrdí, že ECB porušila článek 19 a bod 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, které vyžadují, aby ECB plnila své povinnosti nezávisle na jakémkoli politickém vlivu, což je požadavek, který ECB porušila přijetím rozhodnutí, které bylo především reakcí na zahájení rozhodčího řízení. Toto řízení představuje legitimní využití právního prostředku a formu konstruktivního řešení konfliktů, a nikoliv nepřátelské jednání. Kromě toho je napadené rozhodnutí motivováno záměrem ohrozit užitečný účinek rozhodčího řízení, a zejména prozatímní dohody přijaté v rámci tohoto řízení. Existence předchozí nezveřejněné žádosti FKTK směřující k tomu, aby ECB převzala dohled nad žalobkyní, to potvrzuje. Vzhledem k tomu, že rozhodčí řízení je formou řešení konfliktů, a v důsledku toho spolupráce, je to FKTK, a nikoliv žalobkyně, kdo odmítá spolupracovat.
- 243 ECB s touto argumentací nesouhlasí.
- 244 Podle čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 při plnění úkolů, které jsou jim svěřeny tímto nařízením, jednájí ECB a vnitrostátní příslušné orgány, které jednájí v rámci jednotného mechanismu dohledu, nezávisle a členové Rady dohledu a řídicího výboru jednájí nezávisle a objektivně v zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či subjektů Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.
- 245 Bod 75 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že aby ECB plnila úkoly v oblasti dohledu efektivně, měla by při plnění těchto úkolů jednat zcela nezávisle, zejména bez neoprávněného politického vlivu a zásahů z finančního odvětví, které by narušovaly její funkční nezávislost.
- 246 Akt je stížen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než pro které byla daná pravomoc svěřena, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou o FEU pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudky ze dne 14. prosince 2004, *Swedish Match*, C-210/03, EU:C:2004:802, bod 75, a ze dne 8. prosince 2020, *Maďarsko v. Parlament a Rada*, C-620/18, EU:C:2020:1001, bod 82).
- 247 V projednávané věci z písemností ve spise ve věci nevyplývá, že napadené rozhodnutí bylo přijato za jinými účely, než je cíl zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu vůči žalobkyni v souladu s čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 248 Konkrétně, i když napadené rozhodnutí zohledňuje doporučení ICSID, z písemností ve spise ve věci nevyplývá, že má za cíl zabránit žalobkyni vést rozhodčí řízení proti Lotyšské republice.

- 249 Žalobkyně ostatně netvrdí, že doporučení ICSID musí být vykládáno tak, že jeho užitečným účinkem je omezit výkon pravomocí ECB v oblasti dohledu nad žalobkyní nebo uchránit žalobkyni před dohledem jiného orgánu než FKTK, která disponuje veškerými pravomocemi dohledu. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně sama požádala o zásah ECB do svého obezřetnostního dohledu dopisem ze dne 5. července 2018.
- 250 Pokud jde o první žádost FKTK ze dne 16. listopadu 2017 směřující k tomu, aby ECB převzala přímý dohled nad žalobkyní, i když ECB nezpochybňuje, že žalobkyně o tom nebyla informována, když byla podána ECB, nemůže tato okolnost sama o sobě prokázat, že napadené rozhodnutí sledovalo jiný cíl než cíl obezřetnosti. Jak bylo uvedeno v bodě 121 výše, žádné ustanovení nařízení č. 468/2014 nestanoví, že žádost této povahy bude dotyčnému subjektu oznámena z úřední povinnosti. Kromě toho je tato žádost součástí spisu ve věci a žalobkyni bylo umožněno předložit případné připomínky k uvedené žádosti.
- 251 Desátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.
- 252 Z veškerých výše uvedených úvah a skutečností vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

VI. K nákladům řízení

- 253 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné poslezně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených ECB.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost PNB Banka AS ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB).

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. prosince 2022.

Podpisy